

Посвещавам тази *Звездна приказка*
на своите внуци Иван и Ясен

Тази приказка ми беше разказана и показана от моите Космични Учители. Надявам се да ви допадне, защото има щастлив край. Тя разказва за най-красивото нещо. Нещо толкова вълнуващо и даващо ни познание – откриването на планетата Земя и зараждащия се биологичен живот.

Струваше си да разкажа приказката, която несъмнено ще разбунтува нечи умове, но може и да провокира нещо много хубаво и важно за нас, човешките земни.

За мен е важно всеки да намери своето познание. Аз го намерих и съм щастлива. Вярвам в това, което научих от Космичните Учители, защото усетих познанието с очите и сърцето си.

Водена през тайните на Сътворението умело и с любов, те се погрижиха и да ми го нарисуват, а аз – да ви предам със свои щрихи графичния му порядък.

Надявам се и вие да усетите и да разберете *Звездната приказка* със своите очи и със сърце. Важно е да знаем и да мечтаем. Нека с мечтите си пътуваме и откриваме нови светове!

Приятно четене!

Здравей! Поглеждаш ли понякога към звездите, които греят над нас? Толкова много, така красиви – скъпоценности в индиговата купа на небето... Чудиш ли се какви тайни крият? Искат ли ти се някой ден да се изкачиш там, горе? Знай, че ако тръгнеш сред звездите, ще преминеш през магичната врата, наречена *Йар*, тя ще те завърти във вихрен полет и ще те пренесе до чудна планета на име Феникс.

Била съм там. Достигнах я и се върнах в една-едничка нощ и от тази страна на неземните чудеса ти донесох приказка, която е самата истина...

Случи се така, че по звездния път и по лъчите на Луната при мен слезе един приятел, който живее на планетата Феникс. Покани ме:

Хей, момиче, ти се приготви и със мен тръгни,
защото чакат те за среща Те.
Тези, от които живота на теб
и на всички земяни зависи.
Не стягай багажи, защото са излишни.
Просто се отпусни и страха от себе си махни.
Довери ми се!
Подай ръка и аз бързо ще те заведа!

Мечтаеш ли за подвизи – за велики дела на страната на Доброто? Искаш ли да бъдеш герой, от когото ще зависи съдбата на Земята? Да знаеш тайни, в които никои друг не е бил посветен досега?

И аз мечтаех. Затова не мислих дълго – та нали този мой приятел бе дошъл от толкова далеч и

ме канеше на приключение! С разтуптяно сърце подадох ръка на звездния пратеник и през светлинна фуния полетях нагоре. На върха на фунията ни очакваше Йар – огромна светеща врата. А щом прекосихме прага ѝ, зърнах и онези, които назоваваме *Пазители на храма Живот*.

Пратеникът ми каза:

Това са Те, които искат с тебе да говорят
и да те обучат, и на сила енергийна Те
да те научат.

Не се страхувай и ела!

До тях аз ще те отведа и щом познание специално
ти получиш, ще го да пак и ще те придружа
обратно до скъпата твоя планета Земя.

– Но... как ще се разбирам с тях? Навярно не
говорят български!

Място за притеснение няма!

И загадката не е голяма – владееш техния език,
но през вековете земни човечите забравиха го
и го замениха със сложни словосъчетания,
а толкова по-лесно се предава мисълта
чрез метода, наречен *телепатия*.

– Та в моя свят винаги е имало слово. Ние, хората, запаметяваме живота си чрез знак и звук. Така четем и създаваме изкуство. Не мога да си представя да съм потопена в тишина и всички да се разбираме само с поглед. Хубаво е да се чуват звуците. С тях светът изглежда разнообразен и красив!

Не си усетила вълшебствата на чудото
телепатия, затуй за словото говориш
с толкова симпатия.

А силата ѝ е голяма!

Не само може да пренася през звездни
разстояния, но дава ти да виждаш и да чуваш
от каквито и да е отстояния.

А и вашите звуци са острочестотни
и като минат през тялото ви тленно
и самотно, понеже няма пряка защита,
руши го и го състарява, накрая тлее и загиба.

Сега при Тях иди!

Те с ранг висок са и са се събрали,
защото тебе са избрали в тайната голяма
да те посветят – как жителите
на планетата Земя да се спасят.
До скоро, приятелко моя!

Пратеникът се отдели и изчезна, като че се
стопа в пространството около мен.

Почувствах се самотна и изпитах малко
страх. Стоях в безкрай от бяла и мека ефирна
светлина и в нея потрепваха искрици като мъ-
нички разноцветни звездици. Не виждах път, но
чувствах, че някой ме придвижва. Местех се ся-
каш летях и бях станала невероятно лека. Не усе-
цах ни тяло, ни греха.

След време белотата наоколо се уплътни. Пред
мен се появиха Те, наредени досущ комисия, пред
който се явявах на изпит.

Бяха застанали зад странни уреди, по които
примигваха разноцветни сигнали. Поставиха ме
в кръг и отвед ме озари ярка светлина. Спусна
се над мен и ме затвори в прозрачна капсула от

чиста енергия. Тук прекарах дълго време. Приличаше на майчина утроба, която закриля бебето и го подхранва с кислород. И ми служеше по същия начин в този чужд за мен свят.

Всичките седмина присъстващи станаха и отправиха към мен по един лъч светлина с различен цвят от дъгата. Цялата завибрирах, все едно включена в електрическата мрежа. Разтрисаха ме силни пулсации, но не усещах болка. Когато лъчите угаснаха и тялото ми се отпусна, разбрах, че вече мога да разбирам онова, което искат да ми предадат Учителите.

Така започна учението ми с онези, наречени *Създатели на човешкия род*. Обграждаше ме пълна тишина, но на импулси долавях слово и то ме обгръщаше и изпълваше цялата. Неусетно започнах и да отговарям по същия начин. Усещах се част от общ голям мозък, който пулсира, и приема и изпраща сигнали. Показвах ми цели филми и с тях преминавах през различни епохи, за които само бях чела в книгите по история. Прелитах през вековете, докато не стигнах до сегашното време и не видях енергийната си капсула сред обгръщащата ни белота.

И ето какво бе първото, което ми разказаха Те: как са открили нашата планета Земя измежду многото в безкрая на Вселената.

И след това решили да я изпълнят с биологичен живот.

Обичаш ли истории за мореплаватели, които стрелката на компаса отвежда до велики географски открития? Истории за кораби с надути от вятъра платна, морски бури и страховити приключения?

чения? За гръзкото разселване на човеците от остров на остров и от бряг на бряг?

Далеч сред звездите общностите от Космическия колакториум са построили Изследователски център за изучаване на дълбокия Космос и изпращат оттам своите екипажи, също като земните мореплаватели, да търсят нови планети, годни за живот. Техните кораби плават в бурния Космос, летят между световите през пространствени тунели и завихрящи се междупланетни бури, толкова силни, че са по-разрушителни и от най-силния наш ураган. Тепърва и ние, хората от Земята, ще се учим да пътуваме лесно между галактиките. Ще се сдобием с кораби, направени така, че без проблем да преминават през всеки червеевиден канал и способни да променят бързо формата си, за да не ги смаже космическият вятър.

Сред изследователите на Колакториума били и Сорел и Зен – задружен екипаж, изследвал не една и две звездни системи. Били опитни космоплаватели и откриватели на множество планети – големи и малки, че и мънички дори. Знаеш ли, че има и планетки джуджета, а една от тях е и тази, от която е дошъл Малкият принц на Екзюпери? Но макар да се наричат *джуджета*, те са мънички само спрямо космическите мерки. По земните са си даже огромни. Колкото цял континент например.

Така се случило по време на едно от плаванията им, че Сорел и Зен преминали през поредната звездна система, проучили големите газови гиганти и техните луни и забелязали чудна синьо-зелена планета. Колкото повече я приближавали, толкова повече ги впечатлявала красотата ѝ. Провели

множество анализи с корабната си лаборатория, за да са сигурни, че повърхността ѝ е стабилна и въздухът ѝ позволява живот. Пускали от Главния център разрешение за кацане.

Планетата била наистина гостоприемна, а кацнето минало успешно. Сорел и Зен облекли меките предпазни скафандри за защита, в които могли да се движат свободно. Правило номер едно на космонавтите е винаги да използват такъв скафандър, независимо какви планети проучват. Така е направен, че може да промени бързо температурата вътре, както и да превключва на различни защиты от магнитно влияние и всякакви излъчвания. Плюс това е и красив, а на гърдите отпред има изрисуван кръг с лъчи, наподобяващ нашето Слънце.

Настъпил най-тържественният миг – Сорел и Зен отворили люка на кораба си и излезли навън.

Колко чуден бил светът, който се разкрил пред тях! Не стъпвали по сив, безцветен камък, а по мека растителност в зелено, жълто и кафяво, на шарки като в същински калейдоскоп.

– Не съм виждала по-цветна планета! Как досега в нашите междувъзвездни пътешествия не сме я открили!? – възкликнала Сорел.

– Нали знаеш, в пространството има толкова много канали, през които преминаваме, че няма как всичко да маркираме.

– Да, прав си, Зен. Хайде, да вървим! С нашия корабомобил можем да пообиколим и да решим дали си струва да се заемаме с биоизследване и сондиране.

– Всеки път се учудвам, Сорел, на лекотата, с която вземаш решения и се справяш със сложни

задачи! Знаеш, че съм твоята противоположност и ми е трудно да решавам, но сега усетът ми подсказва, че си права и за нас тази планета е чудесна находка, за която Главният център ще ни благодари! Да тръгваме!

Двамата космоплаватели се качили на корабомобила си и тръгнали на първа обиколка. Заобикаляли ги само воднисти места, плосък мъх, както и малко по-висока от мъха вид растителност. На толкова пленителни цветове скоро не бяха попадали. Оглеждали се за живот, подобен може би на техния, но взорът им не виждал нищо освен стелещата се ниска растителност и водни каналчета. И уредите не отчитали друго. Напразно спирали на различни места – успели да вземат проби само от почвата и шарените мъхове.

Върнали се на кораба и започнали да анализират взетия материал. И, о, чудо! – в пробите открили клетки с необикновена биологична енергия – като решетка с таен код, която се влияела от светлината.

– Хей, Зен, ние сме откриватели на нов живот! Виж само как се променя тази структура. Нищо подобно не сме срещали в целия Космос! Трябва веднага да уведоим Главния център!

– Сорел, както винаги, бързаш! Нека повторим анализа. Да вземем още материал и да сравним пробите, преди да пращаме съобщение за откритието си.

– Дори да съм права в това, което казвам, аз ще се смиря и с теб ще се съглася. Да направим опит втори! Хайде, да тръгваме!

Излезли от лабораторията и отново облекли скафандрите си, за да се приготвят за повторна обиколка из планетата. Сорел отворила люка на ко-

раба и се стъписала – светът отвън се бил променил! Ярката звезда, която я озарявала доскоро, се била скрила зад хоризонта. Настъпилият мрак обаче не бил съвсем плътен – изпълвало го причудливо сияние – меко и ефирно. Небето пламтяло с множество искри и право пред нея висяло друго планетно тяло с нашарен с тъмни петна disk.

– Хей, Зен, ела бързо! Ела да видиш ново чудо на красотата! Погледни нагоре и виж изрисуван на небето целият път, който сме изминали, за да дойдем тук!

Зен откъснал поглед от монитора и застанал до Сорел на входа на кораба.

– Да, странно е! Твърде различно от планетата наша, гдето с теб живеем, а и от другите планети, които сме посещавали. Странно е много, но красиво и не буди у мен напрежение или страх. Да вървим да разберем още за тази чудна планета. И нека я наречем *Земя*!

Двамата изследователи отново се качили на корабомобила. Този път обиколката им била по-кратка – взели нови проби и се прибрали на кораба си, където се заели с другата си задача: да засекат координатите на всички планетарни тела в тази система, да проследят движенията и орбитите им и да ги проектират върху звездната си карта. Сетне зачакали появата на горещата звезда в небето.

Докато чакали, повторили анализа на пробите. И отново установили, че клетъчната структура променя своята плътност и строеж в зависимост от силата на светлината: явно двете планетарни тела, които се редували в небето, влияели на живота на прекрасната Земя.

– Колко странно! Наистина странно. Има взаимовръзка между тази планета и огнените звезди-планети, може би – предположил Зен. – Ще е голямо предизвикателство да сътворим на Феникс нов живот за тази Земя! Вече смятам, че си права, Сорел, и трябва да уведоим Главния център.

Той се огледал, защото не усетил присъствието ѝ. Не била при него в лабораторията. Станал да я потърси из кораба. Не след дълго зърнал ярка светлина, нахлуваща от отворения люк. Там, отвън, видял и спътничката си, която се любувала на прекрасна гледка. Всичко било огряно от ярката звезда, която къпела хоризонта в прекрасни цветове.

– О, Зен, не е ли чудесно? – попитала Сорел. – Виж само! И при това ние сме откриватели на планета, готова за нов биологичен живот. Щастлива съм, а ти?

– Щастието е дреболия спрямо усещането да си откривател и посредник на ново чудо като това!

След тези думи на Зен двамата се хванали за ръце и влезли отново в кораба си.

Следващата им задача била да включат системата за връзка с Главния изследователски център. Изпратили данните от пробите, както и координатите на всички тела в системата.

Дежурните от Колакториума отговорили много бързо:

– Здравейте, Зен и Сорел! Натъкнали сте се на нещо уникално. Много добро попадение, което дава основание да започнем опит за създаване на нов биологичен живот. Планетата е идеална

за него и всички космически тела, за които ни изпратихте координати, ще му влияят и ще го поддържат. Огнената звезда излъчва много силна горещина, но когато се доближим, виждаме, че е планета и има ядро с нагънат релеф. Преминеш ли през нагнетите пластове, изведнъж откриваш, че в сърцевината няма висока температура. Тя е само в определени центрове и високо над повърхността. Нека наречем тази планета *Слънце*. Другото важно тяло е доста тъмно и студено, но се огрява от огнената звезда, поема нейната светлина и я отразява. Анализирахме и него. То също има нагънат релеф, с повече възвишения и падини. Там ще направим, ако позволява, Контролна станция. Да наречем това тяло *Луна*. От данните ви установихме също, че тези две тела силно влияят на наречената от вас *Земя* – енергийно я подхранват, за да може да съществуват на нея растителност и мъх. Вземете още проби от растителността, от сухата повърхност и от водата и се прибирайте! През това време ние ще подготвим съоръженията и всички апаратури за създаването на новия биологичен живот.

Зен и Сорел си стиснали ръцете с чувство на удовлетворение от чутото и с твърдото убеждение, че е сложено начало на нещо ново и много прекрасно.

Взели допълнителните проби от местата, за които получили нареждане. Погледнали за последен път красотата, която се стелела около тях, и включили системите за полет. Хванати за ръце, си пожелали скоро да се върнат, но не сами, а с нов вид живот, който да се развие и да разцъфти на тази нова Земя.